

Datum van inontvangstneming : 31/05/2023

Zaak C-202/23

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

28 maart 2023

Verwijzende rechter:

Verwaltungsgericht Minden (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

28 oktober 2022

Verzoeker:

M.E.O.

Verweerster:

Bundesrepublik Deutschland

[OMISSIS]

VERWALTUNGSGERICHT MINDEN

Beslissing

[OMISSIS]

In de bestuursrechtelijke procedure tussen

M.E.O.,

verzoeker,

[OMISSIS]

en

Bundesrepublik Deutschland, vertegenwoordigd door het Bundesministerium des Innern (federaal Ministerie van Binnenlandse Zaken, Duitsland), dat wordt vertegenwoordigd door het Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (federale dienst voor migratie en vluchtelingen, Duitsland), [OMISSIS]

verweerster,

inzake asielrecht (Libanon)

hier: verzoek om een prejudiciële beslissing aan het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”)

heeft de Eerste kamer van het Verwaltungsgericht Minden (bestuursrechter in eerste aanleg Minden, Duitsland)

[OMISSIS] [procedurele aspecten] op 28 oktober 2022

[OMISSIS] [samenstelling van de rechtsprekende formatie]

de volgende beslissing gegeven:

[OMISSIS] [procedurele aspecten]

Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

1) Moet artikel 33, lid 2, onder d), van richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met artikel 2, onder q), ervan, aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een regeling van een lidstaat op grond waarvan een in die lidstaat ingediend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk moet worden verklaard wanneer de verzoeker al eerder een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere lidstaat en die procedure door de andere lidstaat is beëindigd omdat de verzoeker heeft afgezien van zijn verzoek?

2) Indien de eerste vraag ontkennend moet worden beantwoord:

Moet artikel 33, lid 2, onder d), van richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met artikel 2, onder q), ervan, aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een regeling van een lidstaat op grond waarvan een die lidstaat ingediend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk moet worden verklaard wanneer de verzoeker al eerder een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere lidstaat en die procedure door de andere lidstaat is beëindigd omdat de verzoeker heeft afgezien van zijn verzoek, ook al kan de asielprocedure in de andere lidstaat niet worden heropend door de andere lidstaat wanneer de verzoeker aldaar hierom verzoekt?

3) Indien de tweede vraag bevestigend moet worden beantwoord:

Bepaalt het Unierecht welk tijdstip met het oog op de beslissing over het verzoek om internationale bescherming relevant is voor het antwoord op de vraag of een eerder in een andere lidstaat beëindigde asielprocedure nog kan worden heropend, of wordt deze vraag alleen op grond van nationaal recht beantwoord?

4) Indien de derde vraag aldus moet worden beantwoord dat het Unierecht dergelijke bepalingen bevat:

Welk tijdstip is met het oog op de beslissing over het verzoek om internationale bescherming volgens het Unierecht relevant voor het antwoord op de vraag of een eerder in een andere lidstaat beëindigde asielprocedure nog kan worden heropend?

Motivering:

- 1 A. Verzoeker is Libanees staatsburger en blijktens een uittreksel uit het Libanese familieregister op 23 februari 1989 geboren. Verzoeker is op 2 maart 2020 de Bondsrepubliek Duitsland binnengereisd en heeft op dezelfde dag om asiel verzocht. Zijn formele asielaanvraag is op 30 april 2020 door het Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (federale dienst voor migratie en vluchtelingen, Duitsland; hierna: „Bundesamt”) geregistreerd. Raadpleging van Eurodac door het Bundesamt heeft geleid tot een treffer van categorie 1 voor Polen. Bij brief van 29 april 2020 stemden de Poolse autoriteiten in met een verzoek van het Bundesamt om verzoeker terug te nemen.
- 2 Bij besluit van 25 juni 2020 heeft het Bundesamt verzoekers asielaanvraag niet-ontvankelijk verklaard. Het stelde vast dat er geen sprake is van een verwijderingsverbod als bedoeld in § 60, lid 5 en lid 7, eerst volzin, van het Aufenthaltsgesetz (wet betreffende het verblijf; hierna: „AufenthG”) en gelaste verwijdering van verzoeker naar Polen. Als motivering voerde het Bundesamt aan dat Polen verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Tegen dit besluit, dat op 1 juli 2020 aan verzoeker is overhandigd, heeft verzoeker op 6 juli 2020 beroep ingesteld en tevens een verzoek tot vaststelling van een voorlopige maatregel ingediend. Enkele dagen later deelde het Bundesamt aan de Poolse autoriteiten mee dat een overdracht op dat moment niet mogelijk was omdat een rechtsmiddel met opschortende werking was ingesteld. Bij beslissing van 31 juli 2020 heeft het Verwaltungsgericht Düsseldorf (bestuursrechter in eerste aanleg, Düsseldorf, Duitsland) verzoekers verzoek tot vaststelling van een voorlopige maatregel afgewezen. Medio september is aan het Bundesamt meegedeeld dat met onmiddellijke ingang aan verzoeker kerkasiel is verleend. Begin november 2020 heeft het Bundesamt de Poolse autoriteiten laten weten dat de opschortende werking met ingang van 31 juli 2020 was beëindigd, maar een overdracht op dat moment niet mogelijk was omdat verzoeker was ondergedoken, zodat de overdrachtstermijn op 31 januari [2021] zou aflopen.
- 3 Bij brief van 2 februari 2021 heeft het Bundesamt het besluit van 25 juni 2020 ingetrokken op grond dat de overdrachtstermijn was verstreken. Naar aanleiding van een door het Bundesamt naar de Poolse autoriteiten gezonden verzoek om informatie hebben deze laatste bij brief van 28 april 2021 meegedeeld dat verzoekers asielprocedure in Polen op 20 april 2020 was beëindigd. Verzoeker had deze asielprocedure binnen negen maanden en dus tot januari 2021 kunnen hervatten.

- 4 Bij besluit van 14 juli 2021, dat op 16 juli 2021 per aangetekende post is verzonden (hierna: „bestreden besluit”), heeft het Bundesamt verzoekers asielaanvraag opnieuw niet-ontvankelijk verklaard. Het heeft vastgesteld dat er geen sprake is van een verwijderingsverbod als bedoeld in § 60, lid 5 en lid 7, eerste volzin, AufenthG en verzoeker gedreigd met verwijdering naar Libanon. Het Bundesamt motiveerde zijn besluit in wezen als volgt: Volgens § 71a, lid 1, Asylgesetz (asielwet; hierna: „AsylG”) hoeft het asielverzoek niet opnieuw te worden behandeld. De door verzoeker in Polen gevoerde asielprocedure is niet-succesvol afgesloten. Van redenen om de procedure te hervatten als bedoeld in § 51, leden 1 tot en met 3, van het Verwaltungsverfahrensgesetz (wet inzake bestuursprocesrecht; hierna: „VwVfG”), is geen sprake. Noch de feitelijke noch de juridische situatie is gewijzigd. Verzoeker heeft ook geen nieuwe bewijsmiddelen overgelegd.
- 5 Tegen dit besluit heeft verzoeker op 27 juli 2021 beroep ingesteld.
- 6 Bij beslissing van 31 augustus 2021 heeft de verwijzende rechter de schorsende werking van het beroep tegen het in het bestreden besluit vervatte verwijderingsbevel gelast en dit in wezen aldus gemotiveerd dat op er grond van de opmerkingen van de Europese Commissie met betrekking tot het begrip „volgend verzoek” in zaak C-8/20, waarop het Hof in die procedure niet nader is ingegaan, ernstige twijfels bestaan over de verenigbaarheid van § 71a AsylG met het Unierecht. Bij beslissing van 18 oktober 2021 heeft de verwijzende rechter de behandeling van het beroep geschorst met het oog op de bij het Hof aanhangige zaak C-497/21. Nadat het Hof de desbetreffende vraag in zijn arrest van 22 september 2022, Bundesrepublik Deutschland (Door Denemarken afgewezen asielverzoek) (C-497/21, EU:C:2022:721; hierna: „arrest Bundesrepublik Deutschland”) had opengelaten, heeft de verwijzende rechter de behandeling hervat.
- 7 B. De behandeling van de zaak moet worden geschorst en het Hof wordt krachtens artikel 267 VWEU verzocht om een prejudiciële beslissing over de in het dictum gestelde vragen betreffende artikel 33, lid 2, onder d), en artikel 2, onder q), van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (PB 2013, L 180, blz. 60) (de zogenoemde „procedurerichtlijn”; hierna: „richtlijn 2013/32”). De prejudiciële vragen zijn relevant voor de beslechting van het geschil en moeten door het Hof worden beantwoord.
- 8 I. De nationale juridische situatie is als volgt:
 - 9 1. Wanneer een vreemdeling, na de niet-succesvolle afsluiting van een asielprocedure in een veilig derde land (§ 26a AsylG) waarvoor bepalingen van het recht van de Europese Gemeenschap inzake de verantwoordelijkheid voor de behandeling van asielverzoeken gelden, nog een asielverzoek indient, spreekt het nationale recht van een tweede verzoek (§ 71a, lid 1, AsylG). De behandeling van een tweede verzoek bestaat – net als die van een volgend verzoek (§ 71, lid 1, AsylG) – uit twee stappen: De eerste stap betreft de vraag of er een nieuwe

asielprocedure moet worden gevoerd (§ 71a, lid 1, AsylG). De voorwaarden waaraan moet zijn voldaan om een nieuwe asielprocedure te voeren, vloeien – voor zover hier van belang – voort uit § 51, leden 1 en 2, VwVfG. Is er geen reden om een nieuwe asielprocedure te voeren, moet het tweede verzoek niet-ontvankelijk worden verklaard (§ 29, lid 1, punt 5, AsylG). De door verzoeker aangevoerde redenen waarom hij in zijn land van herkomst vreest voor vervolging of ernstige schade, hoeven dan, in afwijking van § 31, lid 2, AsylG, niet verder worden beoordeeld maar wel of er sprake is van een verwijderingsverbod op grond van nationaal recht (§ 31, lid 3, AsylG). De procedure inzake het tweede verzoek is daarmee, onder voorbehoud van een toetsing door de rechter, beëindigd. Bestaan er echter redenen voor een nieuwe asielprocedure, dan is het tweede verzoek ontvankelijk en moet de bevoegde autoriteit in de tweede stap nagaan of aan de asielzoeker de vluchtelingenstatus of, subsidiair, de subsidiairebeschermingsstatus moeten worden verleend.

- 10 Het verschil tussen een volgend verzoek (§ 71, lid 1, AsylG) en een tweede verzoek (§ 71a, lid 1, AsylG) is dat bij een volgend verzoek de eerste asielprocedure in Duitsland is gevoerd en bij een tweede verzoek in een veilig derde land.

Zie Verwaltungsgericht Schleswig (bestuursrechter in eerste aanleg Sleswijk, Duitsland), verwijzingsbeslissing van 16 augustus 2021, 9 A 178/21, DE:VGSH:2021:0816.9A178.21.00, juris punt 20.

- 11 § 71a AsylG strekt ertoe het tweede verzoek gelijk te stellen met het volgende verzoek en dus de asielrechtelijke beslissing van het derde land gelijk te stellen met een asielrechtelijke beslissing van het Bundesamt.

Zie BT-Drs. 12/4450, blz. 27; Bundesverwaltungsgericht (hoogste federale bestuursrechter, Duitsland), beslissing van 14 december 2016, 1 C 4.16, DE:BVerwG:2016:141216U1C4.16.0, punt 30.

- 12 Op grond van de rechtspraak van het Hof tot dusver staat vast dat § 71a, lid 1, AsylG niet van toepassing is wanneer het derde land geen lidstaat van de Unie is,

zie arrest Hof van 20 mei 2021, L.R., C-8/20, ECLI:EU:C:2021:404 (Door Noorwegen afgewezen asielverzoek) (hierna: „arrest L.R.”) punten 31 e.v.,

- 13 of wanneer het derde land weliswaar een lidstaat is, maar deze niet gebonden is aan richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 (PB 2011, L 337, blz. 9, de zogenoemde „kwalificatierichtlijn”; hierna: „richtlijn 2011/95”).

Zie arrest Bundesrepublik Deutschland, punten 36 e.v.

- 14 Het Hof heeft echter de vraag of het begrip „volgend verzoek” in artikel 2, onder q), en artikel 33, lid 2, onder d), richtlijn 2013/32 over de grenzen van de lidstaten heen kan worden toegepast tot dusver uitdrukkelijk opengelaten.

Zie arresten L.R., punten 30 en 40, en Bundesrepublik Deutschland, punten 36 en 46.

- 15 Deze vraag rijst in twee verschillende gevallen: In het eerste geval heeft de bevoegde autoriteit van een andere lidstaat het aldaar ingediende asielverzoek ten gronde onderzocht en definitief afgewezen. Dit geval is aan de orde in een procedure waarin de verwijzende rechter reeds bij verwijzingsbeslissing van 28 oktober 2022 (1 K 1829/21) het Hof heeft verzocht om een prejudiciële beslissing (zaak C-123/23). De onderhavige procedure betreft het tweede geval, waarin de bevoegde autoriteit van de andere lidstaat heeft beslist de aldaar gevoerde procedure te beëindigen omdat verzoeker (impliciet) heeft afgezien van zijn asielverzoek.
- 16 2. De toepasselijke nationale bepalingen luiden als volgt:
- 17 § 26a AsylG (Veilige derde landen)
- 18 [...]
- 19 (2) Veilige derde landen zijn naast de lidstaten van de Europese Unie de in bijlage I vermelde landen. [...]
- 20 § 29 AsylG (Niet-ontvankelijke verzoeken)
- 21 (1) Een asielverzoek is niet-ontvankelijk wanneer
- 22 [...]
- 23 5. in het geval van een volgend verzoek in de zin van § 71 of een tweede verzoek in de zin van § 71a geen nieuwe asielprocedure hoeft te worden gevoerd.
- 24 [...]
- 25 § 31 AsylG (Besluiten van het Bundesamt betreffende asielverzoeken)
- 26 [...]
- 27 (2) In besluiten over ontvankelijke asielverzoeken en krachtens § 30, lid 5, dient uitdrukkelijk te worden vastgesteld of aan de vreemdeling de vluchtelingenstatus dan wel subsidiairebeschermingsstatus wordt toegekend en of hij wordt erkend als persoon die recht heeft op asiel. [...]
- 28 In de in lid 2 bedoelde gevallen en in besluiten over niet-ontvankelijke asielverzoeken moet worden vastgesteld of is voldaan aan de voorwaarden van § 60, lid 5 of 7, van het Aufenthaltsgesetz. [...]
- 29 § 33 AsylG (Afzien van het verzoek)

- 30 (1) Het asielverzoek wordt geacht te zijn ingetrokken wanneer de vreemdeling (impliciet) afziet van het verzoek.
- 31 (2) Vermoed wordt dat de vreemdeling afziet van het verzoek wanneer hij
- 32 1. heeft nagelaten te antwoorden op verzoeken informatie te verstrekken als bedoeld in § 15, dan wel niet is verschenen voor een persoonlijk onderhoud zoals bedoeld in § 25,
- 33 2. is verdwenen, of
- 34 3. [...]
- 35 Het in de eerste volzin bedoelde vermoeden geldt niet, wanneer de vreemdeling onverwijld aantoonbaar dat het in punt 1 van de eerste volzin genoemde verzuim of de in de punten 2 en 3 van de eerste volzin genoemde handeling te wijten was aan omstandigheden waarop hij geen invloed had. Indien de vreemdeling dit bewijs levert, moet de procedure worden voortgezet. [...]
- 36 (5) In de in de leden 1 en 3 bedoelde gevallen beëindigt het Bundesamt de asielprocedure. Een vreemdeling wiens asielprocedure overeenkomstig de eerste volzin is beëindigd, kan verzoeken om hervatting van de procedure. Het verzoek moet persoonlijk worden ingediend op het kantoor van het Bundesamt die verantwoordelijk is voor het opvangcentrum waarin de vreemdeling verplicht was om te verblijven voordat de procedure werd beëindigd. Indien de vreemdeling een nieuw asielverzoek indient, geldt dit als een verzoek als bedoeld in de tweede volzin. Het Bundesamt hervat de behandeling van het verzoek in de fase van de procedure waarin het was beëindigd. In afwijking van de vijfde volzin wordt de asielprocedure niet hervat en een in de tweede of vierde volzin bedoeld verzoek niet als volgend verzoek (§ 71) behandeld, wanneer
- 37 1. de asielprocedure ten minste negen maanden voor de indiening van het verzoek is beëindigd of
- 38 2. de asielprocedure reeds is hervat op grond van deze bepaling.
- 39 [...]
- 40 § 71 AsylG (Volgend verzoek)
- 41 (1) Wanneer de vreemdeling na de intrekking of de onherroepelijke afwijzing van een eerder asielverzoek opnieuw een asielverzoek (volgend verzoek) indient, moet een nieuwe asielprocedure enkel worden gevoerd wanneer aan de voorwaarden van § 51, leden 1 tot en met 3, van het Verwaltungsverfahrensgesetz is voldaan. Of dit het geval is, dient te worden onderzocht door het Bundesamt. [...]
- 42 § 71a AsylG (tweede verzoek)

- 43 (1) Wanneer de vreemdeling na de niet-succesvolle afsluiting van een asielprocedure in een veilig derde land (§ 26a) waarvoor bepalingen van het recht van de Europese Gemeenschap inzake de verantwoordelijkheid voor de behandeling van asielverzoeken gelden of waarmee de Bondsrepubliek Duitsland ter zake een verdrag heeft gesloten, op het Duitse grondgebied een asielverzoek (tweede verzoek) indient, moet een nieuwe asielprocedure enkel worden gevoerd indien de Bondsrepubliek Duitsland verantwoordelijk is voor de uitvoering van de asielprocedure en indien daarnaast voldaan is aan de voorwaarden van § 51, leden 1 tot en met 3, van het Verwaltungsverfahrensgesetz. Of dit het geval is, dient te worden onderzocht door het Bundesamt.
- 44 [...]
- 45 § 77 AsylG (Beslissing van de rechter)
- 46 (1) In geschillen op grond van de onderhavige wet gaat de rechter uit van de feitelijke en juridische situatie op het tijdstip van de laatste terechtzitting. Gaat aan de beslissing geen terechtzitting vooraf, dan is het tijdstip bepalend waarop de beslissing wordt gewezen. [...]
- 47 § 51 VwVfG (Hervatting van de procedure)
- 48 (1) De autoriteit dient op verzoek van de belanghebbende over de intrekking of wijziging van een onherroepelijke administratieve handeling te beslissen indien:
- 49 1. de aan de handeling ten grondslag liggende feitelijke of juridische situatie na de vaststelling van de handeling is gewijzigd ten gunste van de belanghebbende;
- 50 2. er sprake is van nieuw bewijsmateriaal dat tot een voor de belanghebbende gunstiger besluit zou hebben geleid;
- 51 3. [...]
- 52 (2) Het verzoek is slechts ontvankelijk indien de belanghebbende zonder grove schuld niet in staat was om redenen voor de hervatting van de eerdere procedure aan te voeren, met name door het instellen van beroep.
- 53 II. De in het dictum weergegeven vragen moeten worden beantwoord en zijn relevant voor de beslechting van het geding.
- 54 1. De eerste en tweede vraag zijn relevant voor de beslechting van het geding omdat op grond van de huidige feitelijke en juridische situatie is voldaan aan de voorwaarden van § 71a, lid 1, AsylG om een asielverzoek niet-ontvankelijk te verklaren. Verweerster is verantwoordelijk voor de uitvoering van verzoekers asielprocedure (a.). Tevens is er sprake van een in een andere lidstaat niet-succesvol afgesloten asielprocedure (b.). Aan de voorwaarden voor het voeren van een nieuwe asielprocedure is op grond van de huidige feitelijke en juridische situatie niet voldaan (c.). Bijgevolg zou het beroep tegen punt 1 van het bestreden

besluit op grond van het nationale recht moeten worden verworpen. Het bestreden besluit zou echter in zijn geheel nietig moeten worden verklaard, wanneer § 71a, lid 1, AsylG niet verenigbaar zou zijn met Unierecht en dus buiten toepassing zou moeten worden gelaten. In dit geval zou het Bundesamt ambtshalve moeten onderzoeken of aan verzoeker internationale bescherming moet worden verleend.

- 55 a. Verweerster is per 31 januari 2021 verantwoordelijk geworden voor de behandeling van verzoekers asielerzoek. Op die dag verstreek de termijn van zes maanden voor de overdracht van verzoeker aan Polen met het gevolg dat de verantwoordelijkheid op verweerster is overgegaan. Dit vloeit voort uit artikel 29, lid 2, eerste volzin van verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (PB 2013, L 180, blz. 31; hierna: „Dublin-III-verordening”).
- 56 Overeenkomstig artikel 29, lid 1, eerste alinea, eerste volzin, van de Dublin-III-verordening begint de overdrachtstermijn van zes maanden te lopen vanaf de aanvaarding van het verzoek tot terugname door een andere lidstaat. De Poolse autoriteiten hebben het verzoek tot terugname van het Bundesamt op 29 april 2020 aanvaard. Bijgevolg was de overdrachtstermijn op 29 oktober 2020 verstreken. De termijn werd echter geschorst door de tijdige indiening van het verzoek om een voorlopige maatregel bij het Verwaltungsgericht Düsseldorf.

Zie Bundesverwaltungsgericht, beslissingen van 26 mei 2016, 1 C 15.15, DE:BVerwG:2016:260516U1C15.15.0, punt 12, en 26 januari 2021, 1 C 42.20, DE:BVerwG:2021:260121U1C42.20.0, punt 23.

- 57 Met de uitvaardiging van de beslissing op 31 juli 2020 waarbij het verzoek tot vaststelling van een voorlopige maatregel is afgewezen, begon de overdrachtstermijn weer te lopen

– zie Bundesverwaltungsgericht, beslissingen van 26 mei 2016, 1 C 15.15, DE:BVerwG:2016:260516U1C15.15.0, punten 11 en 12, en 26 januari 2021, 1 C 42.20, DE:BVerwG:2021:260121U1C42.20.0, punt 23 –

- 58 zodat de overdrachtstermijn pas op 31 januari 2021 verstreek. Het feit dat verzoeker vanaf medio september 2020 niet meer op de hem toegewezen verblijfplaats was, maar in zich in kerkasiel bevond, leidt niet tot een verlenging van de overdrachtstermijn tot 18 maanden op grond van art. 29, lid 2, tweede volzin, tweede alternatief, van de Dublin-III-verordening. Verzoeker was niet ondergedoken in de zin van deze bepaling, aangezien hij zijn verblijfplaats had meegedeeld aan het Bundesamt.

Zie Bundesverwaltungsgericht, beslissing van 26 januari 2021, 1 C 42.20, DE:BVerwG:2021:260121U1C42.20.0, punten 24 en verder.

- 59 b. De in Polen ingeleide asielprocedure van verzoeker is niet-succesvol afgesloten in de zin van § 71a, lid 1, AsylG. Polen is als lidstaat van de Europese Unie waar de Dublin-III-verordening van toepassing is, een veilig derde land in de zin van § 71a, lid 1, AsylG. Een in een andere lidstaat gevoerde asielprocedure is ook niet-succesvol afgesloten in de zin van § 71a, lid 1, AsylG, indien het asielverzoek dat aan deze asielprocedure ten grondslag ligt, wordt geacht te zijn ingetrokken omdat (impliciet) van het asielverzoek is afgezien en hervatting (= heropening) van de procedure is uitgesloten. In dit verband wordt de vraag of de in een andere lidstaat ingeleide asielprocedure kan worden hervat (= heropend) en derhalve (nog) niet wordt geacht definitief te zijn afgesloten, beheerst door het recht van de andere lidstaat, in casu dus door Pools recht.

Zie Bundesverwaltungsgericht, beslissing van 14 december 2016, 1 C 04:16, DE:BVerwG:2016:141216U1C4.16.0, punten 29 tot en met 31.

- 60 Welk tijdstip volgens nationaal recht beslissend is voor de beoordeling van de vraag of de in een andere lidstaat ingeleide asielprocedure wordt geacht definitief te zijn afgesloten, is in de rechtspraak en de rechtsleer omstreden. Als mogelijke tijdstip komt de datum van indiening van een asielverzoek in Duitsland in aanmerking (in casu 2 maart 2020 of 30 april 2020, naargelang de datum van het eerste asielverzoek of de datum van de indiening van de formele asielaanvraag bij het Bundesamt als uitgangspunt moet worden genomen)

– zie bijvoorbeeld Verwaltungsgericht Braunschweig (bestuursrechter in eerste aanleg Braunschweig, Duitsland), beslissing van 4 januari 2022, 2 A 168/18, DE:VGBRAUN:2022:0104.2A168.18.00, juris punt 30; Verwaltungsgericht Hamburg (bestuursrechter in eerste aanleg Hamburg, Duitsland), beslissing van 25 februari 2022, 8 A 1051/21, DE:VGHH:2022:0225.8A1051.21.00, juris punten 23 e.v.; Schleswig-Holsteinisches Obergerverwaltungsgericht (hoogste bestuursrechter van de deelstaat Sleeswijk-Holstein, Duitsland), beslissing van 30 januari 2023, 1 LA 85/22, DE:OVGSH:2023:0130.1LA 85.22.00, juris punten 7 e.v. –,

- 61 de datum waarop de verantwoordelijkheid voor de behandeling van verzoekers asielverzoek is overgegaan (in casu 31 januari 2021)

– zie bijvoorbeeld Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (hoogste bestuursrechter van de deelstaat Baden-Württemberg, Duitsland), beslissing van 29 april 2015, A 11 S 121/15, DE:VGHBW:2015:0429.A11S121.15.0A, juris punt 36; Bayerischer Verwaltungsgerichtshof (hoogste bestuursrechter van de deelstaat Beieren, Duitsland), beslissing van 3 december 2015, 13a B 15.50069 e.a., DE:BAYVGH:2015:1203.13AB15.50069.0A, juris punt 25; Obergerverwaltungsgericht Bremen (hoogste bestuursrechter van de deelstaat Bremen, Duitsland), beslissing van 3 november 2020, 1 LB 28/20, DE:OVGHB:2020:1103.1LB28.20.00, juris punten 32 e.v., en Verwaltungsgericht Bremen (bestuursrechter Bremen, Duitsland), beslissing

van 21 december 2021, 5 V 2053/21, DE:VGHB:2021:1221.5V2053.21.00, juris punt 29 –,

62 of de datum van het besluit van het Bundesamt over het asielverzoek van verzoeker (in casu 14 juli 2021) dan wel de datum van de rechterlijke beslissing

– [OMISSIS] [verwijzing naar de nationale literatuur] –.

63 Volgens de verwijzende rechter moet op grond van nationaal recht worden uitgegaan van de datum van de overgang van de verantwoordelijkheid.

64 Op basis daarvan is de in Polen ingeleide asielprocedure definitief afgesloten in de zin van § 71a, lid 1, AsylG. Uit de mededeling van de Poolse autoriteiten aan het Bundesamt van 28 april 2021 blijkt dat zij de in Polen ingeleide asielprocedure van verzoeker op 20 april 2020 hebben beëindigd, omdat verzoeker sinds begin maart 2020 in Duitsland verbleef. De in Polen ingeleide asielprocedure is ook op de relevante datum, 31 januari 2021, definitief afgesloten omdat de procedure in Polen slechts tot uiterlijk 20 januari 2021 kon worden hervat. Dit vloeit ook voort uit de mededeling van de Poolse autoriteiten van 28 april 2021 waarin staat dat een asielprocedure in Polen slechts kan worden hervat tot het verstrijken van negen maanden na de beëindiging ervan.

65 c. Aan de voorwaarden voor het voeren van een nieuwe asielprocedure is op grond van de huidige feitelijke en juridische situatie niet voldaan. Met name is de feitelijke of juridische situatie niet ten gunste van verzoeker gewijzigd. Een dergelijke wijziging moet bij een Unierechtconforme uitlegging van § 51, lid 1, punt 1, VwVfg worden aangenomen wanneer nieuwe elementen of bevindingen „aan de orde zijn gekomen” of zijn voorgelegd die de kans dat aan de verzoeker internationale bescherming wordt verleend aanzienlijk groter maken.

Zie Verwaltungsgericht München (bestuursrechter in eerste aanleg München, Duitsland), beslissing van 21 juni 2022, 1 K 2351/20.A, DE:VGMI:2022:0621.1K2351.20A.00, juris punten 31 en 32; Verwaltungsgericht Köln (bestuursrechter in eerste aanleg Keulen, Duitsland), beslissing van 3 augustus 2022, 20 L 800/22.A, DE:VGK:2022:0803.20L800.22A.00, juris punten 18 e.v.

66 „Nieuw” in de zin van artikel 33, lid 2, onder d), van richtlijn 2013/32 zijn niet alleen elementen of bevindingen die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorige asielverzoek, maar ook elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen.

Zie arrest van 9 september 2021, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl (Volgend verzoek om internationale bescherming) (C-18/20, EU:C:2021:710, punt 44).

- 67 Nieuwe bevindingen en elementen moeten echter alleen in aanmerking worden genomen wanneer een asielzoeker, zonder grove schuld, niet in staat was om zich in de eerste procedure of in een daaropvolgende gerechtelijke procedure op deze elementen of bevindingen te beroepen. Dit volgt uit de uitdrukkelijke verwijzing in § 71, lid 1, AsylG naar § 51, lid 2, VwVfG waarmee de nationale wetgever op Unierechtconforme wijze gebruik heeft gemaakt van de aan hem bij artikel 40, lid 4, van richtlijn 2013/32 verleende beoordelingsbevoegdheid.

Zie Verwaltungsgericht Düsseldorf (bestuursrechter in eerste aanleg Düsseldorf, Duitsland), beslissing van 24 januari 2022, 1 L 34/22.A, DE:VG D:2022:0124.1L34.22A.00, juris punten 6 en 7; Verwaltungsgericht Minden, beslissing van 21 juni 2022, 1 K 2351/20.A, DE:VGMI:2022:0621.1K2351.20A.00, juris punten 34 e.v.

- 68 Ook voor het overige zijn § 71, lid 1, eerste volzin, AsylG en § 51, lid 2, VwVfG in overeenstemming met het Unierecht. Hieraan staat niet in de weg dat de bewoordingen van § 51, lid 2, („grove schuld”) afwijken van artikel 40, lid 4, van richtlijn 2013/32 („zijn toedoen”). Eerstgenoemde bepaling is gunstig voor verzoekers en daarom kan vanuit Unierechtelijk oogpunt daartegen niets worden ingebracht (artikel 5 van richtlijn 2013/32).

Zie Verwaltungsgericht Minden, beslissingen van 10 februari 2022, 2 K 41/19.A, DE:VGMI:2022:0210.2K41.19A.00, juris punten 45 en 46, en 21 juni 2022, 1 K 2351/20.A, DE:VGMI:2022:0621.1K2351.20A.00, juris punten 34 e.v.

- 69 Op basis daarvan heeft verzoeker geen nieuwe elementen of bevindingen voorgelegd die ertoe leiden dat er een nieuwe procedure wordt gevoerd. Blijkens het proces-verbaal van zijn verhoor bij het Bundesamt verwijst verzoeker ter motivering van zijn asielverzoek uitsluitend naar feitelijke gebeurtenissen vóór zijn vertrek uit Libanon. In dit verband kan alleen sprake zijn van nieuwe elementen of bevindingen wanneer hij deze gebeurtenissen niet reeds in Polen had voorgelegd. Indien dit het geval zou zijn, blijkt echter niet om welke redenen hij, zonder grove schuld, die omstandigheden niet kon aanvoeren in het kader van de in Polen ingeleide asielprocedure of een daaropvolgende gerechtelijke procedure.
- 70 2. De derde en vierde vraag zijn eveneens relevant voor de beslechting van het geding. Of de in Polen ingeleide asielprocedure definitief is afgesloten, hangt af van het antwoord op de vraag van welk tijdstip moet worden uitgegaan. Zoals reeds uiteengezet, gelden als mogelijke tijdstippen de datum van het eerste verzoek om asiel in Duitsland, de datum van de indiening van de formele asielaanvraag in Duitsland, de datum van de overgang van de verantwoordelijkheid voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag op Duitsland alsmede de datum van het besluit van het Bundesamt op verzoekers asielaanvraag dan wel de datum van de beslissing van de rechter.

- 71 Indien moet worden uitgegaan van de datum van het eerste asielverzoek (2 maart 2020) of de datum van indiening van de formele asielaanvraag bij het Bundesamt (30 april 2020), zou de in Polen ingeleide asielprocedure niet definitief zijn afgesloten, aangezien deze asielprocedure in Polen, zoals reeds uiteengezet, nog tot uiterlijk 20 januari 2021 kon worden hervat. Bijgevolg zou niet zijn voldaan aan de voorwaarden van § 71a, lid 1, AsylG en zou het bestreden besluit nietig moeten worden verklaard. Wordt daarentegen uitgegaan van de datum van de overgang van de verantwoordelijkheid voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag op Duitsland (31 januari 2021) of van een latere datum, zou de in Polen ingeleide asielprocedure wel definitief zijn afgesloten, aangezien deze asielprocedure in Polen op die datum niet meer kon worden hervat. Bijgevolg zou zijn voldaan aan de voorwaarden van § 71a, lid 1, AsylG en zou het beroep tegen punt 1 van het bestreden besluit moeten worden verworpen.
- 72 III. Met betrekking tot de gestelde vragen merkt de verwijzende rechter het volgende op:
- 73 Eerste vraag:
- 74 a. De omstandigheid dat de lidstaat die de eerste asielprocedure van verzoeker heeft beëindigd op grond dat hij (impliciet) heeft afgezien van het asielverzoek, een andere lidstaat is dan de lidstaat die verzoekers nieuw asielverzoek niet-ontvankelijk heeft verklaard, sluit niet uit dat het nieuwe asielverzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard. In overeenstemming met de conclusie van advocaat-generaal Saugmandsgaard Øe in zaak C-8/20 (EU:C:2021:221) pleit de verwijzende rechter voor toepassing van het in artikel 2, onder q), artikel 33, lid 2, onder d), en artikel 40 tot en met 42 van richtlijn 2013/32 geregelde kader voor volgende verzoeken, over de grenzen van de lidstaten heen. Om herhalingen te voorkomen wordt voor een verdere motivering geheel verwezen naar de opmerkingen van advocaat-generaal Saugmandsgaard Øe in zaak C-8/20 (punten 49 tot en met 86) en de aanvullende uiteenzettingen van de verwijzende rechter in zijn verwijzingsbeslissing van 28 oktober 2022, 1 K 1829/21.A (punten 56 tot en met 62).
- 75 b. Ook artikel 2, onder q), van richtlijn 2013/32 sluit niet uit dat het in Duitsland ingediende asielverzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard. De situatie in de onderhavige zaak, waarbij een verzoeker reeds eerder in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend en de procedure in die andere lidstaat is beëindigd omdat verzoeker heeft afgezien van zijn asielverzoek, valt echter onder de bewoordingen van artikel 2, onder q), van richtlijn 2013/32.

Zo ook Verwaltungsgericht Cottbus (bestuursrechter in eerste aanleg Cottbus, Duitsland), beslissing van 12 januari 2015, 3 L 193/14.A, DE:VGCOTTB:2015:0112.3L193.14.A.0A, juris punt 23.

- 76 Artikel 2, onder q), van richtlijn 2013/32 bepaalt dat het begrip „volgend verzoek” een later verzoek om internationale bescherming betreft dat wordt gedaan nadat

een definitieve beslissing over een vorig verzoek is genomen, met inbegrip van de gevallen waarin de verzoeker zijn verzoek expliciet heeft ingetrokken en de gevallen waarin de beslissingsautoriteit een verzoek heeft afgewezen na de impliciete intrekking ervan overeenkomstig artikel 28, lid 1. De eerste alinea van deze bepaling van richtlijn 2013/32 geeft de bevoegde autoriteit in het geval dat verzoeker zijn verzoek impliciet heeft ingetrokken of dat hij impliciet van dit verzoek heeft afgezien, twee mogelijkheden: zij kan de behandeling van het verzoek beëindigen of het verzoek op basis van een toereikend onderzoek ten gronde afwijzen. Artikel 2, onder q), van richtlijn 2013/32 („heeft afgewezen”) verwijst slechts naar de tweede mogelijkheid („af te wijzen”), en niet naar de eerste mogelijkheid („te beëindigen”).

- 77 Artikel 28, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2013/32 bepaalt echter dat het nieuwe verzoek onder de daarin geregelde voorwaarden en ongeacht de voorwaarden van artikel 2, onder q) van die richtlijn „mag worden behandeld als een volgend verzoek en aan de in de artikelen 40 en 41 bedoelde procedure mag worden onderworpen”. In casu is voldaan aan de voorwaarden van artikel 28, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2013/32: de Poolse autoriteiten hebben de ingeleide asielprocedure beëindigd omdat verzoeker zijn in Polen ingediende asielaanvraag impliciet heeft ingetrokken door in Duitsland te verblijven en zijn asielprocedure in Polen niet voort te zetten [zie artikel 28, lid 1, tweede alinea, onder b), van richtlijn 2013/32]. Blijkens de kennisgeving van de Poolse autoriteiten van 28 april 2021 bepaalt het Poolse recht dat een asielprocedure na afloop van negen maanden na de beëindiging ervan niet meer kan worden hervat en een nieuw verzoek als volgend verzoek kan worden behandeld.
- 78 c. De afwijzing van de in Duitsland ingediende asielaanvraag van verzoeker wegens niet-ontvankelijkheid ervan zou in het onderhavige geval kunnen worden bemoeilijkt door artikel 18, lid 2, tweede alinea, van de Dublin-III-verordening. Deze norm bepaalt voor de in artikel 18, lid 1, onder c), bedoelde gevallen dat indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek heeft gestaakt omdat de verzoeker het verzoek heeft ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, die lidstaat ervoor zorgt dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat **niet** (vetgedrukt door de verwijzende rechter) wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in richtlijn 2013/32. Sommige nationale rechters zijn van oordeel dat artikel 18, lid 2, tweede alinea, van de Dublin-III-verordening in het onderhavige geval (beëindiging van de procedure omdat is afgezien van het verzoek) zich verzet tegen de behandeling van een nieuw asielverzoek als een volgend verzoek en de afwijzing ervan wegens niet-ontvankelijkheid. Deze rechters vatten artikel 18, lid 2, tweede alinea, van de Dublin-III-verordening aldus op dat de verantwoordelijke lidstaat in de gevallen van artikel 18, lid 1, onder c), van die verordening ervoor moet zorgen dat het asielverzoek ten gronde wordt behandeld, voor zover dit – zoals in casu – niet eerder is gebeurd omdat de betrokken asielprocedure zonder onderzoek ten gronde is beëindigd.

Zie Verwaltungsgericht Cottbus, beslissing van 12 januari 2015, 3 L 193/14.A, DE:VGCOTTB:2015:0112.3L193.14.A.0A, juris punt 20, en Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg, beslissing van 29 april 2015, A 11 S 121/15, DE:VGHBW:2015:0429.A11S121.15.0A, juris punt 37.

- 79 Andere nationale rechters zijn daarentegen van oordeel dat artikel 18, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2013/32 niet van toepassing is in gevallen als het onderhavige. Volgens hen heeft artikel 28, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2013/32 voorrang op artikel 18, lid 2, tweede alinea, van die richtlijn. Zij leiden dit af uit artikel 28, lid 3, van richtlijn 2013/32 waarin is bepaald dat artikel 28 van die richtlijn „geen afbreuk doet aan verordening nr. 604/2013 [Dublin-III-verordening]”.

Zie Verwaltungsgericht Sigmaringen (bestuursrechter in eerste aanleg Sigmaringen, Duitsland), beslissing van 19 februari 2021, A 13 K 183/19, DE:VGSIGMA:2021:1902.A13K183.19.0.A, juris punt 40, en Verwaltungsgericht Frankfurt/Oder (bestuursrechter in eerste aanleg Frankfurt/Oder, Duitsland), beslissing van 17 juni 2021, 10 K 97/21.A, DE:VGFRANK:2021:0617.10K97.21.A.00, juris punt 27.

- 80 De verwijzende rechter heeft twijfels over de hierboven weergegeven uitlegging van artikel 28, lid 3, van richtlijn 2013/32 en neigt veeleer tot de opvatting dat de Dublin-III-verordening voorrang heeft op artikel 28, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2013/32. De Duitstalige versie van de norm laat beide mogelijkheden toe. Synoniemen van „doet geen afbreuk aan” zijn enerzijds „ondanks” of „ongeacht”. Op basis daarvan zou artikel 28 van richtlijn 2013/32 voorrang hebben op de verordening. Anderzijds wordt juist in de juridische taal ook „laat onverlet” als synoniem voor „doet geen afbreuk aan” gebruikt. Op grond daarvan zou de Dublin-III-verordening voorrang hebben en dus ook artikel 18, lid 2, tweede alinea, daarvan. Deze laatste opvatting lijkt tevens steun te vinden in de Engelse („without prejudice to”), de Nederlandse („doet geen afbreuk aan”) en de Franse („sans prejudice du”) versie.
- 81 De verwijzende rechter betwijfelt echter om andere redenen of artikel 18, lid 2, tweede alinea, van de Dublin-III-verordening in casu toepassing vindt. Er is sprake van een geval als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c), van de Dublin-III-verordening, aangezien verzoeker zijn asielverzoek tijdens de behandeling ervan overeenkomstig artikel 2, onder e), van die verordening impliciet heeft ingetrokken, door naar Duitsland te reizen en heeft afgezien van zijn verzoek in Polen. Om die reden heeft de verantwoordelijke lidstaat (op die datum Polen) de asielprocedure van verzoeker niet voortgezet, maar beëindigd voordat een beslissing ten gronde was genomen. In een dergelijk geval bepaalt artikel 18, lid 2, tweede alinea, eerste volzin, van de Dublin-III-verordening dat **deze** (vetgedrukt door de verwijzende rechter) lidstaat ervoor zorgt dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in richtlijn 2013/32. Volgens de verwijzende

rechter gaat het bij „deze” lidstaat om dezelfde lidstaat, die de procedure heeft beëindigd. Een dergelijk geval lag ten grondslag aan het arrest van het Hof van 17 maart 2016, *Mirza* (C-695/15 PPU, EU:C:2016:188). Bijgevolg lijkt de onderhavige zaak, waarin de verantwoordelijkheid wegens overschrijding van de termijn op een andere lidstaat overgaat, niet te vallen onder de bewoordingen van artikel 18, lid 2, tweede alinea, eerste volzin, van de Dublin-III-verordening.

- 82 Daar staat tegenover dat artikel 18, lid 2, tweede alinea, tweede volzin, van de Dublin-III-verordening bepaalt dat in dergelijke gevallen de **lidstaten** (vetgedrukt door de verwijzende rechter; ook in de Engelse, Nederlandse en Franse versie wordt gebruikt gemaakt van het meervoud) ervoor zorgen dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond. Hieruit wordt ten dele geconcludeerd dat niet alleen de lidstaat die aanvankelijk verantwoordelijk was voor de behandeling van het asielverzoek, maar ook de lidstaat die na de overgang van de verantwoordelijkheid bevoegd is, ervoor moet zorgen dat verzoeker in deze lidstaat een nieuw asielverzoek kan indienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in richtlijn 2013/32.

Zie Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg, beslissing van 29 april 2015, A 11 S 121/15, DE:VGHBW:2015:0429.A11S121.15.0A, juris punt 37.

- 83 Voorts merkt de verwijzende rechter op dat de toepassing van artikel 18, lid 2, tweede alinea, van de Dublin-III-verordening in casu zou leiden tot een resultaat dat voor de verwijzende rechter moeilijk te begrijpen is. Indien verzoeker zijn eerste asielverzoek in Duitsland had ingediend en zijn asielprocedure was beëindigd omdat (impliciet) was afgezien van het verzoek, zou de Dublin-III-verordening en dus ook artikel 18, lid 2, tweede alinea, ervan geen toepassing vinden. Bijgevolg zou een nieuw asielverzoek moeten worden behandeld als een volgend verzoek, voor zover verzoeker de procedure later dan negen maanden na beëindiging ervan hervat. Indien artikel 18, lid 2, tweede alinea, van de Dublin-III-verordening in casu zou worden toegepast, zou het nieuwe verzoek van verzoeker echter als eerste verzoek worden behandeld, hoewel het enige verschil tussen de twee gevallen zou zijn dat in het eerste geval beide verzoeken in dezelfde lidstaat zijn ingediend, terwijl in het tweede geval het eerste en het nieuwe verzoek in verschillende lidstaten zijn ingediend. Hierdoor zouden secundaire stromen „zich lonen”. Dit lijkt de verwijzende rechter niet verenigbaar met het doel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) om secundaire stromen te voorkomen.

– Zie arrest Hof van 2 april 2019, *H.* (C-582/17, EU:C:2019:280, punt 77).

84

85 Tweede vraag:

- 86 Volgens de verwijzende rechter moet de tweede vraag bevestigend worden beantwoord. Indien het volgende verzoek over de grenzen van de lidstaten heen

op grond van het Unierecht ontvankelijk is, doet niet ter zake of het eerste verzoek en het nieuwe verzoek in dezelfde lidstaat of in verschillende lidstaten worden ingediend. Op basis daarvan is artikel 28, lid 2, van richtlijn 2013/32 ook van toepassing op volgende verzoeken over de grenzen van de lidstaten heen. Volgens de verwijzende rechter mag de overgang van de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek op een andere lidstaat niet leiden tot een verslechtering van de procedurele positie van de betrokken verzoeker.

Zie Bundesverwaltungsgericht, beslissing van 14 december 2016, 1 C 04:16, DE:BVerwG:2016:141216U1C4.16.0, punten 34 e.v.

87 In een dergelijke verslechtering is noch in de Dublin-III-verordening noch in richtlijn 2013/32 voorzien. Bijgevolg moet de asielprocedure die naar aanleiding van een nieuw asielverzoek in een andere lidstaat is ingeleid, als een eerste procedure worden gevoerd wanneer de in de aanvankelijk verantwoordelijke lidstaat beëindigde procedure als eerste procedure zou moeten worden voortgezet of zou moeten worden gevoerd.

88 Derde vraag:

89 Volgens de verwijzende rechter moet de derde vraag bevestigend worden beantwoord, al was het maar om ervoor te zorgen dat het concept van een volgend verzoek over de grenzen van de lidstaten heen in alle lidstaten uniform wordt toegepast. De eenvormige toepassing van het Unierecht alsook het gelijkheidsbeginsel vereisen dat de termen van een bepaling van Unierecht die – zoals in casu artikel 2, onder q), en artikel 33, lid 2, onder d), van richtlijn 2013/32 – voor de betekenis en de draagwijdte ervan niet uitdrukkelijk naar het recht van de lidstaten verwijst, normaliter in de gehele Europese Unie autonoom en uniform worden uitgelegd, rekening houdend met de context van de bepaling en het doel van de betrokken regeling.

Zie arrest van 9 september 2021, Bundesrepublik Deutschland (Gezinslid), C-768/19, EU:C:2021:709, punten 34 en 35.

90 Vierde vraag:

91 De vierde vraag moet volgens de verwijzende rechter aldus worden beantwoord dat voor de beantwoording van de vraag of een eerder in een andere lidstaat beëindigde procedure definitief is afgesloten of dat het nog kan worden hervat, moet worden uitgegaan van de datum van de overgang van de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek volgens de Dublin-III-verordening. De verwijzende rechter heeft ten aanzien van de tweede vraag opgemerkt dat de overgang van de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek op een andere lidstaat niet mag leiden tot een verslechtering van de procedurele positie van de betrokken verzoeker. Omgekeerd mag de overgang van deze verantwoordelijkheid op een andere lidstaat evenmin leiden tot een verbetering van de procedurele positie van de betrokken verzoeker. Juist dat zou echter het geval zijn wanneer voor de beoordeling van de vraag of

een eerder in een andere lidstaat beëindigde procedure definitief is afgesloten of dat deze nog kan worden hervat, de datum van het verzoek om asiel of de datum van indiening van een formele asielaanvraag in een andere lidstaat als uitgangspunt worden genomen. In dat geval zou namelijk geen rekening worden gehouden met de beslissingen van de lidstaat die (nog) verantwoordelijk is, die deze lidstaat heeft genomen tussen de datum van het verzoek om asiel dan wel de indiening van een formeel asielaanvraag in een andere lidstaat en de datum van de overgang van de verantwoordelijkheid voor de behandeling van een asielverzoek op deze lidstaat. Ook de onderhavige zaak toont dit aan: de Poolse autoriteiten hebben verzoekers asielprocedure in Polen op 20 april 2020 beëindigd, dus na de datum waarop verzoeker in Duitsland om asiel heeft verzocht (2 maart 2020). Deze datum van beëindiging van verzoekers asielprocedure in Polen ligt weliswaar vóór de datum van indiening van zijn formele asielaanvraag (30 april 2020), maar de periode tussen het asielverzoek en de indiening van de formele asielaanvraag is in casu buitengewoon lang. Volgens de waarnemingen van de verwijzende rechter in andere door hem behandelde asielprocedures wordt een formele asielaanvraag normaliter binnen enkele dagen na het eerste asielverzoek ingediend. Hieruit blijkt dat, wanneer moet worden uitgegaan van de datum van het nieuwe asielverzoek of de datum van indiening van een nieuwe formele asielaanvraag in een andere lidstaat, er in die lidstaat geen rekening moet worden gehouden met de beëindiging van de procedure in de lidstaat waarin het vorige verzoek is gedaan. De verwijzende rechter ziet vanuit Unierechtelijk oogpunt geen rechtvaardiging voor dit resultaat. In dit verband moet in aanmerking worden genomen dat de eerste lidstaat gewoonlijk pas door het verzoek tot terugname van de andere lidstaat ervaart dat is voldaan aan de voorwaarden voor de beëindiging van de asielprocedure. Gelet op de afstand en de open grenzen tussen de lidstaten liggen tussen het vertrek uit de eerste lidstaat, de indiening van een asielaanvraag in een andere lidstaat en het verzoek tot terugname van die andere lidstaat namelijk gewoonlijk slechts enkele dagen.

- 92 Het hierboven beschreven effect wordt nog duidelijker wanneer de eerste lidstaat de procedure niet beëindigt, maar gebruik maakt van de mogelijkheid die hem in artikel 28 lid 1, eerste alinea, van richtlijn 2013/32 wordt geboden om het asielverzoek van een persoon die zijn verzoek impliciet heeft ingetrokken of afziet van zijn asielverzoek, op basis van een toereikend onderzoek ten gronde af te wijzen. Indien de Poolse autoriteiten het asielverzoek van verzoeker op 5 mei 2020, dat wil zeggen ongeveer twee weken na ontvangst van het verzoek tot terugname op 20 april 2020, hadden afgewezen, zou met dit besluit geen rekening moeten worden gehouden indien voor de beoordeling van de vraag of een eerder in een lidstaat beëindigde asielprocedure definitief is afgesloten, moet worden uitgegaan van de datum van een nieuw asielverzoek of de datum van indiening van een nieuwe formele asielaanvraag in een andere lidstaat.
- 93 Een later tijdstip dan de datum van overgang van de verantwoordelijkheid voor de behandeling van een asielverzoek is waarschijnlijk reeds uitgesloten omdat de eerste lidstaat op die datum niet meer verantwoordelijk is voor de asielprocedure. Om die reden is niet duidelijk waarom beslissingen van de eerste lidstaat die na

deze datum van de overgang zijn genomen, nog van invloed zouden zijn op de behandeling van een nieuw asielverzoek in een andere lidstaat. Bovendien moet in aanmerking worden genomen dat wanneer moet worden uitgegaan van een latere datum, de beoordeling van de vraag of een eerder in een andere lidstaat beëindigde asielprocedure nog kan worden hervat, afhankelijk wordt van factoren die verband houden met de nationale overheidsinstantie of rechterlijke instanties, met name de snelheid die bij de behandeling van het verzoek aan de dag wordt gelegd of waarmee uitspraak wordt gedaan op het beroep tegen het besluit tot afwijzing van een dergelijk verzoek.

Zie arrest van 9 september 2021, Bundesrepublik Deutschland, C-768/19, EU:C:2021:709, punt 41.

[OMISSIS] [namen van de rechters die de beslissing hebben ondertekend]

[OMISSIS] [waarmmerking]